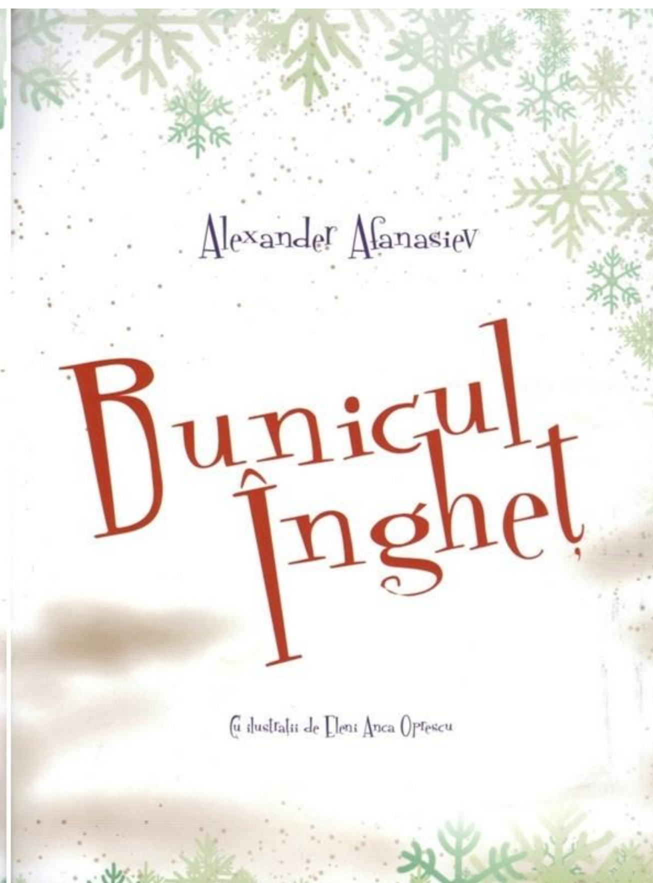
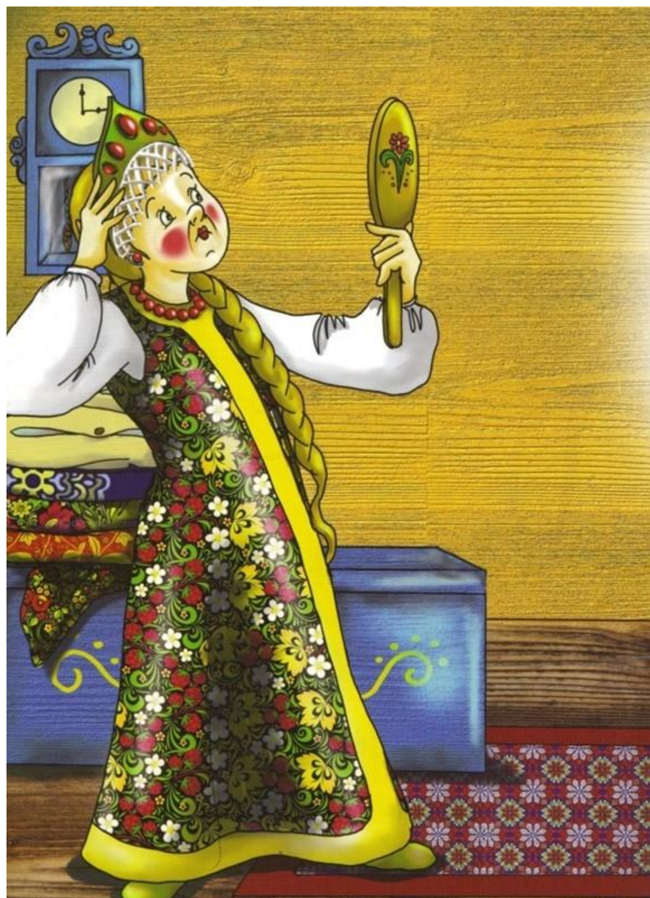

BUNICUL ÎNGHEŢ
ALEXANDER AFANASIEV

A fost odată o femeie care avea două fete – una era fata ei bună, iar cealaltă, fata vitregă. Femeia era afectuoasă cu fata ei şi o lăuda de câte ori avea ocazia. În schimb, o dispreţuia pe fata vitregă, un copil bun la suflet şi priceput la toate. Nimic n-o mulţumea pe bătrână – nimic din ceea ce făcea fata nu era aşa cum trebuie. Şi din cauza mamei

vitrege ochii îi erau plini de lacrimi în fiecare zi. Era atât de tristă… Bătrâna nu se potolea cu răutatea ei, născocea întruna câte ceva şi stătea tot timpul cu gura pe biata copilă.

Într-o zi, femeii i-a trecut prin minte să facă cumva s-o alunge din casă pe fata vitregă. Şi i-a spus moşului ei:

— Moşule, du-o unde vrei pe fata asta! Să n-o mai văd în faţa ochilor, să nu mai aud nimic de ea; dar să n-o duci la rude sau în vreo casă, la căldură, ci s-o duci în pădure, în bătaia gerului care crapă pietrele!

Bătrânul s-a întristat şi lacrimile au început să-i curgă de durere. Cu sufletul sfărâmat, a pus-o pe sărmana fetiţă pe sanie şi a dus-o departe, în inima pădurii. Fără să mai privească în urmă, s-a întors repede spre casă.

Rămasă singură, biata fetiță tremura și spunea încetișor o rugăciune. N-a trecut mult timp și un bătrân îmbrăcat într-o haină albă, lungă, s-a apropiat de ea și a privit-o cu luare-aminte. Era bunicul îngheţ, cel care transformă tot ce atinge în gheaţă.

— Eu sunt bunicul îngheţ cel hrăpăreţ, a spus acesta.

— Bun venit, bunicule; se pare că Dumnezeu te-a trimis după sufletul meu păcătos.

Bunicul a vrut s-o înghețe, dar i-au plăcut vorbele ei înțelepte. I s-a făcut milă de ea și i-a oferit o hăinuţă din blană care să-i ţină de cald. Fetiţa s-a ghemuit sub haina călduroasă, și-a strâns picioruşele sub ea şi a stat aşa…

A venit din nou bunicul îngheţ, ţopăia şi se tot uita la fata cea frumoasă.

— Eu sunt bunicul îngheţ cel hrăpăreţ, a spus acesta.

— Bun venit, bunicule; se pare că Dumnezeu te-a trimis după sufletul meu păcătos.

Şi de data asta bunicul îngheţ s-a arătat binevoitor. I-a adus frumoasei fete un cufăr înalt, plin cu haine strălucitoare. I-a dăruit o rochie cum nu se mai văzuse, brodată cu aur şi argint. Îi venea ca turnată şi era atât. de frumoasă!

Poate cele întâmplate i-au dat fetiţei puterea să învingă frigul năprasnic şi să se întoarcă acasă.

A deschis uşor poarta, apoi uşa şi când mama vitregă a văzut-o atât de frumoasă şi-a pus mâinile în cap şi a început să urle:

— Bătrâne, bătrâne, înhamă caii şi du-o repede pe fata mea în aceeaşi pădure, în acelaşi loc.

Şi aşa a făcut bătrânul. A dus-o pe fată în acelaşi loc şi când a venit bunicul îngheţ a îngheţat-o de îndată, fără să mai stea pe gânduri.

— Bătrâne, du-te şi adu-mi fata, înhamă nişte cai iuţi. Şi ai grijă să nu răstorni sania, să nu răstorni cufărul!

Dar când s-a deschis poarta şi bătrâna a dat fuga s-o întâmpine pe fată, în locul ei a îmbrăţişat numai trupul de gheaţă. A început să plângă şi să bocească, dar era prea târziu!

În fiecare iarnă, fetiţa cea bună la suflet îşi aminteşte cu drag de bunicul îngheţ şi de binele pe care i l-a făcut acesta.

Nu-l va uita niciodată!